

Hoofdstuk 111

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie Leo? Nee, natuurlijk kennen jullie niet de Leo die ik bedoel. Ik ken (kende) hem ook niet, maar mijn moeder vertelde mij over hem. Leo was even oud als mijn moeder en woonde ook ergens in Friesland. In welk dorp weet ik niet.

Leo was een bijzonder leuke en sympathieke jongeman, de oudste uit een arbeidersgezin van twaalf kinderen. Leo was slagersknecht. Ook zijn baas was wijs met hem.

Leo had maar één minpuntje: wanneer hij met zijn vrienden op stap ging, kon hij wat bier drinken betreft, geen maat houden. Ook zijn meisje, een nichtje van zijn baas die geen kinderen had, vond dat niet leuk. Maar haar verkering uitmaken? Nee, zij hield veel te veel van haar Leo.

De baas van Leo kwam met een voorstel: 'Leo, ik word ouder en nu had ik zo gedacht, jij wilt binnenkort toch trouwen met mijn nichtje? Als jij nu eens mijn slagerij overneemt? Dan ga ik met pensioen en word jij hier de baas. Wat zeg je? Je hebt geen geld? Nu, daar passen we toch een mouw aan. Jij komt straks niet voor niets in onze familie!'

Dolblij regelen Leo en zijn verloofde alles voor de bruiloft en voor wat daarna komt.

Een dag voor de bruiloft spreekt de slager even onder vier ogen met zijn slagersknecht Leo.

'O ja Leo, was ik vergeten tegen je te zeggen. Ik ben gisteren bij de notaris geweest om alles te regelen. Maar ook het volgende staat beschreven: Jij drinkt vanaf vandaag geen drup alcohol meer! Doe je dat wel, ook als je met mijn nichtje getrouwd bent, dan ben je alles kwijt.'

Zijn baas greep in..... Dat komt vaker voor!

**Hoofdstuk 111 - Waarom vervolg jij Mij....? - Handelingen 9 : 1 - 18
Handelingen 26 : 14**

In die weken toen Filippus het evangelie van Jezus verkondigde in de steden langs zee, maakte rechter Saulus zich gereed om de volgelingen van Jezus ook buiten de grenzen van Israël te vernietigen.

Niemand van de leden van het Sanhedrin had de discipelen van Jezus zo vervolgd als hij, maar wat hielp het als hij Jeruzalem zuiverde van die Nazareners, wanneer op andere plaatsen steeds maar weer nieuwe gemeenten ontstonden? Vooral uit de stad Damascus kwamen geen goede berichten! Daar woonden nogal veel Joden die nog wel lid waren van de synagoge, maar zij hielden er nogal afwijkende meningen op na.

En het synagoge bestuur daar greep niet in. Ze lieten deze aparte groep hun gang gaan. Ze zagen niet in dat deze mensen een gevaar waren voor het volk en de tempel. Het was de hoogste tijd dat er ingegrepen werd!

Saulus kon het niet langer aanzien. Hier moest ingegrepen worden. Hij kon niet langer rustig in de schaduw van Gods Heilig Huis, in de tempel zitten, terwijl die beweging van de Nazareners zich als onkruid uitbreidde over Galilea en Syrië.

Hij sprak hierover met andere Farizeeërs en niet veel later ging hij naar de hogepriester en vroeg hem of hij naar Damascus mocht gaan om daar de synagoge te zuiveren. Het was duidelijk: het synagogenbestuur in Damascus was niet te vertrouwen. Als hij Saulus nu volmachten kreeg van het Sanhedrin, dan ging hij naar Damascus om de leerlingen van Jezus, mannen en vrouwen, gevangen te nemen en mee te nemen naar Jeruzalem. Het stadsbestuur van Damascus zou geen bezwaar hebben als hij alleen Joden gevangen zou nemen. De hogepriester vond het direct goed. Ja zelfs heel goed. *Waren er maar meer mannen zoals deze Farizeeër Saulus!* Ook de Sadduceeërs waren van mening dat de gemeenten van de Grieks sprekende Joden een groot gevaar waren voor de tempel en ook voor de positie van het Sanhedrin.

De hogepriester beloofde Saulus dat hij hem brieven mee zou geven voor het synagogenbestuur in Damascus en ook meer dan genoeg mannen van de tempelwacht om zijn werk tot een goed eind te kunnen brengen.

Niet veel dagen later ging strenge Farizeeër Saulus met zijn helpers op reis. Onderweg zei hij niet veel. Hij dacht aan het werk dat hem in Damascus wachtte. Er moesten in die stad veel van die volgelingen van Jezus zijn. Dat zou een lange rij gevangenen worden wanneer ze teruggingen naar Jeruzalem. Hij zag ze al lopen met de handen geboeid, de ruggen gebogen en met kapotte voeten van de lange mars. En daarna het verhoor voor het Sanhedrin en hun straf. Voor de meesten een geseling en misschien voor een aantal de doodstraf.... *Het was geen mooi werk wat hij voor God moest doen.* Hij dacht terug aan zijn studiejaren in Jeruzalem bij de wijze Gamaliël en de andere wetsleraren. Dat was een mooie tijd geweest. Maar die tijd was voorbij, ja voorgoed voorbij!

En ook dit wat hij nu deed, was een deel van zijn Farizeeërplicht. Het leek wreed om al die mensen in de boeien te slaan, maar in wezen was het alleen maar barmhartigheid wat hij nu moest doen. Het was beter om gescheiden te worden van je vrouw en kinderen, de geselstraf te ondergaan en in de

gevangenis opgesloten te worden, dan na je dood voor eeuwig verloren te gaan. God, die de harten van de mensen leest als een open boek, die wist dat hij dit werk niet uit wreedheid deed, maar alleen tot heil van het volk en voor de eer van de tempel. Saulus geloofde dat diezelfde God na zijn dood zijn ijver zou belonen.

Ze waren niet ver meer van de stad Damascus. In de verte zagen ze boven het groen van de tuinen al de eerste witte huizen. Het zou niet lang meer duren. Het einde van hun reis was in zicht.

Maar toen was daar ineens een fel licht, witter en blinkender dan de zon op het heetst van de dag. Het was helemaal om Saulus heen. Het was alsof de bliksem insloeg op klaarlichte dag. Allemaal sloegen ze tegen de grond. De helpers van Saulus krabbelden al snel weer overeind, maar Saulus zelf bleef liggen. Dit was een teken van God! En daar hoorde hij een stem : ‘Saul, Saul, waarom vervolg jij Mij? Het komt zo niet goed met jou! En je maakt het jezelf zo moeilijk door je hakken tegen de prikkels te slaan.’

Saulus trilde over zijn hele lichaam. Hij deed zijn ogen open en in dat witte, hemelse licht zag hij iemand staan die hij niet kende. Een engel kon het niet zijn, maar wie was deze persoon dan wel?

‘Waarom vervolg jij Mij?’

Hij hoorde deze woorden nog in zijn oren naklinken. Het was Aramees en hij had het goed verstaan.

Eerbiedig vroeg hij: ‘Heer, wie bent u?’

En weer zei diezelfde stem: ‘Ik ben Jezus, die jij vervolgt.’

Op dat moment wist Saulus, de strenge Farizeeër, dat al zijn ijver voor de wet en voor de tempel een *dwaling* was geweest. Hij had het bij het verkeerde eind gehad. Het bloed van Stefanus, al het leed dat hij de Grieks sprekende Joden had aangedaan, deze reis naar Damascus, het was niet geweest tot eer van God, maar het was een grote zonde!

‘Waarom vervolg jij Mij?’

In plaats dat hij gestreden had voor de God van Israël, had hij al die tijd gevochten **tegen Gods eigen Zoon**. Hij was géén dienstknecht van God geweest zoals hij dacht, maar hij was een stomme os die zijn poten kwaad achteruit schopte waardoor hij zichzelf ernstig blesseerde aan de stokken met scherpe punten die de boer vasthield voor ongehoorzame ossen.

Wel groot was het kwaad dat hij gedaan had! Maar dat Jezus hem nu tegemoet kwam, terwijl hij op weg was om nog meer kwaad te doen, dat was genade!

Pure genade... Hij mocht nog terug.

Heel bedeesd vroeg Saulus: 'Heer, wat moet ik doen?'

Jezus antwoordde: 'Sta op en ga de stad in. Daar zal iemand je vertellen, wat je moet doen.'

Paulus probeerde te gaan staan. Het hemelse licht was er niet meer. Maar om hem heen was het nacht. Hij begreep het... Hij was blind geworden. Misschien zou hij wel nooit weer kunnen zien. Dat was dan zijn straf! En het was verdiend. Als een echte blinde, ja dat was hij, ging Saulus staan. Zijn handen grepen in de lucht. Eén van zijn reisgenoten pakte Saulus bij de hand en zei: 'Kom maar.' Niemand durfde Saulus iets te vragen. Zwijgend en erg onder de indruk brachten ze hem naar de stad, naar het huis van Judas, die in de Rechte Straat woonde. De mannen hadden wel een lichtflits gezien en een Stem gehoord, maar dat het Jezus was geweest wisten ze niet en wat Jezus gezegd had hadden ze niet verstaan.

In Damascus woonde een discipel van Jezus, die Ananias heette. Een paar dagen na de verschijning van Jezus aan Saulus kreeg hij een droom. Zo duidelijk, alsof Jezus bij hem in de kamer was, hoorde hij zijn naam noemen: 'Ananias.'

Ananias werd niet bang, maar heel rustig zei hij: 'Ja Heer Jezus, ik luister.'

Jezus zei verder: 'Ananias, ga naar het huis van Judas die in de Rechte Straat woont. Vraag daar naar een man die Saulus heet en uit de stad Tarsus komt. Hij is aan het bidden en hij heeft een droom gehad. In die droom heeft hij gezien dat er een man naar hem toekomt die Ananias heet. En die man zorgt ervoor dat hij weer kan zien.'

Ananias was een heel gelovig man en hij had alles voor Jezus over. Maar dit kwam niet goed... Het was niet om zijn eigen leven dat hij dit niet wilde doen, maar het kon nooit de bedoeling zijn dat hij de ogen opende van deze wrede vervolger van de Christengemeente. En net zoals vroeger Mozes bij de brandende doornstruik weigerde om Gods wil te doen, zei nu ook Ananias heel duidelijk: 'Heer, deze man Saulus heeft uw volgelingen in Jeruzalem veel kwaad gedaan. Dat heb ik van veel mensen gehoord. En hij is nu naar Damascus gekomen om iedereen die in u gelooft gevangen te nemen. Hij heeft hiervoor toestemming van de hogepriesters.'

De Here Jezus antwoordde: 'Toch moet je gaan, Ananias. Want ik heb Saulus uitgekozen om voor mij te werken. Hij moet over mij vertellen aan alle volken,

aan koningen en aan Israëlieten. Als dienaar van Mij zal hij veel moeten lijden. Dat zal Ik hem laten zien.'

Ananias sprak niet langer tegen. Hij ging staan, sloeg zijn mantel om zijn schouders en liep naar de Rechte Straat, naar het huis van Judas.

Een groot geluksgevoel doorstroomde hem. Wat waren ze bang geweest toen ze hoorden dat Saulus naar Damascus zou komen. En nu was hun ergste vijand een discipel van Jezus geworden. Het was voor Ananias een grote eer dat hij Saulus de handen op mocht leggen en hem genezen. Met zekere stappen liep hij verder....

Saulus was al drie dagen in het huis van Judas en hij had nog niets gegeten of gedronken. Hij dacht niet aan eten en drinken. Wat had hij een spijt!

In dat korte ogenblik toen hij in de heilige ogen van Jezus keek was hij een ander mens geworden. Jezus van Nazareth....

Nu hij Jezus gezien had, niet in een visioen, niet in een droom, maar recht in het gezicht, ja nu wist hij dat Jezus leefde en dat hij Gods Zoon was.

En hij, blinde Farizeeër die hij was, hij was blij geweest met Jezus' dood en nog erger.... Hij had zijn discipelen vervolgd! Stefanus had het goed gezegd: 'Welke profeet hebben jullie niet gedood?' Ze hadden hem de stad uitgesleept en gestenigd! Maar dat woord van Stefanus hoorde hij zoveel weken later hier in Damascus nog. Hoe kon het met hem ooit weer goed komen? Hoe kon hij ooit weer goedmaken alles wat hij misdaan had?

Dat hij nog in leven was en dat Jezus zelfs aan hem wilde verschijnen was een wonder.!

Soms dacht hij dat de Heer een bedoeling met hem had, dat Jezus hem wilde gebruiken in zijn dienst.... Hij was die zin van Jezus niet vergeten: '*..... daar zal iemand je vertellen, wat je moet doen.*'

Hij zat stil voor zich uit te staren, zonder iets te kunnen zien. Hij was blind.

Maar plotseling was het net alsof hij iemand zag aankomen. Een man die hij nog nooit eerder gezien had. Een man die Ananias heette. Nu stond hij naast Saulus en legde zijn handen op zijn ogen. Hij kon weer zien.... Zijn hart klopte in zijn keel. Dit was een droom, een visioen, een openbaring van God....

Hij zou weer kunnen zien. God dacht aan hem. Aan hem! En toen bedacht hij ineens dat deze man die hem weer zou genezen, ook een discipel van Jezus moest zijn. Als Jezus hem niet verschenen was, dan zou hij ook deze man gevangen genomen hebben en hem in Jeruzalem voor het Sanhedrin hebben gesleept....

Saulus huiverde en walgde van zichzelf. Toen begon hij te bidden, lang en hartstochtelijk.

Saulus hoorde voetstappen op straat die bij de deur van het huis stilhielden. Een deur ging open en een blijde stem riep: 'Saulus, broer! Op weg naar Damascus

heb jij de Here Jezus gezien. Nu heeft Hij mij naar jou gestuurd. Want Jezus wil dat je weer kunt zien en dat de Heilige Geest in jou komt. God wil jou naar verre landen sturen, naar de heidenvolken om hen te bekeren van de duisternis naar het licht, om hen te verlossen van hun schuld en dat zij bij Jezus in de hemel voor eeuwig mogen leven.'

Hij voelde twee handen op zijn gebogen hoofd en tegelijk was het of er een donker vlies van zijn ogen afviel: hij kon weer zien!

Voor hem stond Ananias, de man die hij in het visioen al gezien had. Dat hij zo'n boodschap gekregen had, dat had hij niet kunnen denken. Hij, de vijand van de gemeente van Christus, zou een apostel worden van Jezus. De felle Farizeeër, de apostel voor de heidenen. Onbegrijpelijk groot was Gods genade.

Hij kon weer zien!

Toen Ananias was weggegaan voelde Saulus hoe moe en hoe zwak hij was. Hij vroeg om eten en drinken. Toen hij gegeten en gedronken had voelde hij zijn oude krachten terugkomen. Nu voelde hij zich weer gezond en sterk. Nu kon hij weer alles. Nu mocht God hem erop uitsturen naar verre landen.

Misschien was het maar goed, dat hij toen nog niet wist, hoeveel geduld hij nog moest hebben voordat hij met zijn apostelwerk zou mogen beginnen....